

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Den debat, vi har haft i går og i dag, har været grundig og seriøs. Jeg er meget tilfreds med, at den har ført til så bred opbakning bag regeringens forslag, som tilfældet er eller rettere ser ud til at blive.

Men jeg vil gerne samtidig medgive de partier og de medlemmer, som er kommet til en anden opfattelse, at det også har været en svær beslutning at træffe for os alle. Ikke mindst fordi vi jo må indse, at den er forbundet med risiko for det udsendte danske mandskab – en risiko, som vi søger at minimere gennem det materiel, der sendes med, og gennem fornøden træning. Men der er stadig væk risiko.

Også i en overordnet politisk tegning er det en svær beslutning at træffe, ligesom enhver beslutning eller ikkebeslutning har været det under hele denne både tragiske og samtidig utrolig komplekse konflikt.

Det er en fattig trøst, at ingen – heller ikke i bagklogskabens lys – har kunnet udpege den rigtige løsning. Vi har drøftet, om det nu er en borgerkrig eller ikke er en borgerkrig. Vi har drøftet, om FN skal gå ind eller ikke gå ind netop nu. Men ingen kan vel betvivle, at vi desværre også i årene fremover vil se nye konflikter, hvor mindretal undertrykkes, og hvor nye blodige borgerkrigs-lignende tilstande vil opstå i modstrid med det grundlag, vi selv har tiltrådt med FN-pagten i 1945.

Det, som vi og vore partnere har måttet lade os lede af, har derfor været – man kan sige med historiens erfaring – at folkemord, etniske udrensninger og skånselsløs brug af militær magt ikke må få lov at passere, uden at verdenssamfundet reagerer – hverken af humanitære grunde eller af hensyn til vor egen og Europas sikkerhed.

Ser vi på den danske indsats hidtil, kan vi konstatere, at vi har levet op til vort ansvar. Vi er det land, som målt efter vores folketal har mest personel i området. Også den humanitære bistand ligger helt i top. Vi deltager under FN-flag i UNPROFOR-styrken i Kroatien, Bosnien og Makedonien, vi er med i EF's og CSCE's observatormissioner, et stort antal danske nødhjælpsarbejdere udfører et stort og meget påskønnet arbejde, en dansk korvet deltager i den NATO-flåde, som overvåger embargoen mod Serbien og Montenegro, og vi er med i drøftelserne i NATO, som har tilbudt

FN-flystøtte til forsvar af UNPROFOR-styrkerne og af de sikre områder. Alt dette viser, at vi er rede til at påtage os et medansvar ikke bare i ord, men også i gerning.

Det er vigtigt for den konkrete sag, som vi har debatteret i går og i dag, men betydningen rækker også videre. De kommende års internationale udvikling er svær at forudsige. Den rummer nye muligheder, men også nye risici, og de sidste er de mest iøjnefaldende. Én ting er helt sikker: Varetagelsen af Danmarks interesser udadtil – og det gælder også sikkerhedsområdet – bliver en sværere og frem for alt mere uoverskuelig opgave, end den var før. Vi vil ikke i samme grad som før kunne forlade os på det, vi plejer. Vi vil komme i situationer, hvor vi skal træde nye stier. Den debat, vi har haft her i dag, og den beslutning, vi træffer om lidt, er et godt eksempel herpå.

Mange ordførere har understreget hensynet til FN's rolle og muligheder som afgørende for, at de personligt har taget det standpunkt, de har taget. Regeringen deler det grundsyn.

Konfliktens forløb indtil nu har vist, at der heller ikke for FN er nogen nem vej. Men når der skal stemmes, og når der skal tages stilling, er FN med sit idégrundlag og sin legitimitet det bedste bud, vi har, også når vi tænker på fremtidige konflikter. Derfor er der god grund til at slutte op bag FN.

Vi har i forhold til eks-Jugoslavien set et samvirke mellem de to organisationer, den verdensomspændende FN og den regionale organisation NATO, som vi jo begge har tiltrådt for mange år tilbage. De har i deres respektive traktatgrundlag forudset det samarbejde, der nu praktiseres, og det har vi en pligt til at bakke op.

NATO kan med sin struktur og sine fysiske muligheder sætte realiteter bag FN's beslutninger. Fra et dansk synspunkt kan vi kun være tilfredse hermed. Både for denne sags skyld og også i et videre perspektiv af hensyn til Europas og dermed også Danmarks sikkerhed må det være afgørende, at vi selvstændigt og sammen med vore øvrige NATO-partnere bevarer NATO's vitalitet og evne til at gå ind under FN's afgørende ord i nye konfliktløsninger på globalt plan, og – vil jeg gerne tilføje – ikke mindst, fordi vi her har et pålideligt instrument til at sikre USA's fortsatte engagement i Europas sikkerhed. Vi ved jo godt, når alt kommer